

Meiner, moler og moral ...



Af Jørgen Saaby

Skolebakken 45, Sundby

MOLER: Omsider nærmer Meiner Nørgaard sig erkendelsen af, at Molerrapport 1985 ikke er juridisk bindende.

Det har vi andre påpeget i snart to år - men bedre sendt end aldrig. Dog efterlader det Meiner Nørgaard med det umiddelbare problem, at han og ligesindede så ikke længere kan benytte dette argument til at lukke munden på kritiske røster i offentligheden - så må man i stedet ty til noget andet. Og her bringer Meiner Nørgaard så moralen i anvendelse. Men når han i denne sammenhæng benytter den som et argument for at fast-



Jørgen Saaby anfægter Meiner Nørgaards moral, når det handler om Molerrapporten fra 1985 og planerne om gravning af moler i Mosebjerg og Stærhøj.
Arkivfoto: Peter Mørk

holde Molerrapportens hovedkonklusioner, som var og er i strid med lovgivningen, og hvor datidens politikere lovede Molerindustrien noget, som rakte langt ud over, hvad der var belæg for, forekommer det at være en form for moral, som de færreste kan vedkende sig.

Det har også i andre sammenhænge været vanskeligt at få øje på moral som et styrende element i hans udøvelse af hvervet som for-

mand for UTM - som nu fx. ved det offentlige debatmøde i Bjergby 6. maj 2014, hvor han fremkommer med den opsigtsvækkende udtalelse, at "uanset hvad VVM-vurderingen viser, vil der blive givet gravetilladelse". Det udtrykker mere magtarrogance end moral.

Den moralske forpligtethed er derimod til at få øje på i Niels K. Østergaards modige fastholden af sin overbevisning om, at der ik-

ke skal graves i Mosebjerg. Og mon ikke de fleste umiddelbart vil føle en højere grad af forpligtelse overfor beskyttelse af værdifulde kystnære landskaber end overfor Damolins velpolstrede ejerskab? Det er derimod naivt at forestille sig, at Damolins ejer, kapitalfonden Erhvervsinvest II, føler nogen som helst grad af moralsk forpligtelse over for Mors.